

Lag och ordning

Det hör till tidsandans besynnerligheter att de vänsterradikala kritikerna av den bestående demokratiska ordningen börjat förhåna värden och samhällsinstitutioner, som i mannaminne stått över all debatt. Själva idén om ett rätts-samhälle, där lagbunden och fredlig ordning råder människorna emellan, har börjat betecknas som ett uttryck för den s k borgerliga hegemonin, som ett falskt samhällsideal och endast ett värn för de besuttnas intressen. Till bilden hör också att de yrkeskårer, jurister och polis, som har till uppgift att upprätthålla rättssamhället, framställs som i bästa fall aningslösa verktyg åt de dunkla storkapitalistiska makter, som påstås driva sitt spel bakom fasaden av demokratiska institutioner. Inte nog med att jurister och polismän anses sakna samhällstillvänd medvetenhet, de saknar också socialt engagemang. På grund av sin okunnighet om de fattigas och svagas lott och sin bristande förståelse för att all fattigdom och allt lidande egentligen har sin förklaring i den kapitalistiska produktionsordningen, fungerar de som klassamhällets vapen gentemot tidens progressiva humanitära krafter. Idealen lag och ordning är därför förkastliga, de är förljugna slagord, bedrägliga deviser på det kapitalistiska förtryckets baner.

I den mån dessa tankegångar, som de senaste åren möter snart sagt överallt i den extrema vänsterradikala förkunnelsen, är uttryck för marxistisk teologi, lönar det sig föga att diskutera dem.

Nymarxisterna, en samling pseudoreligiösa läsarsekter, med gemenskap i tron att samhällets brister samt och synnerligen beror på den kapitalistiska produktionsordningen, verkar vara otillgängliga för argument utanför deras egen skolastiska tankevärld.

Däremot är det nödvändigt att påpeka hur farlig deras agitation mot rätts-samhället kan bli, om man inte uppmärksammar deras försåtliga agitations-taktik. För att förlöjliga idealen lag och ordning, tex när de framförs av en statsledning som ett led i ett regerings-program, utnyttjar man reminiscenser från nazismens och fascismens tid, då paroller om "lag och ordning" inte sällan hade en reaktionär innebörd. Vi minns väl alla den politiska människotyp, som ställde sig välvillig till Hitler och Mussolini, därför att "de i alla fall hade skapat lag och ordning i Tyskland och Italien".

Men det är inte den lag och ordning, vilken råder i diktaturernas gravkammrar, som demokratiens företrädare tänker på då de talar om "lag och ordning". De syftar på värden som måste vara skyddade i varje humanitär rättsstat, nämligen den personliga säkerheten till liv och egendom. Bakom demokratiens skydd av dessa värden ligger årtusenden av mänsklig och medborgerlig civilisation. Så mycket borde alla ha lärt av historiska erfarenheter under denna mödosamma process, att det är svårt att bygga upp en sådan rättsstat, och lätt att riva ner den. När dagens vänsterradika-

ler med stirriga ögon kräver att revolutionära metoder — dvs våld och terror — skall godtagas som legitima vapen mot feodala eller kapitalistiska produktionsordningar, borde de erinra sig Stalins och Hitlers skräckvälden, tidigare historiska motsvarigheter ej att förglömma. Revolutionens verklighet är inte frihetsgudinnan på barrikaden utan nackskotten i källaren.

Om vetenskap och erfarenhet lärt oss något om rättssamhällets natur, så är det att om man bryter med lag och ordning, då bryter man också ned humanitet, medlidande och barmhärtighet hos människorna. Med eller mot sin vilja dras de in i en blodig malström, där våld föder våld och terror föder terror.

Vår tids unga marxister tycks inte vilja inse detta — förmodligen därför att de i själ och hjärta är romantiker, som tror att en ny människa och ett nytt samhälle spontant skall resa sig ur revolutionens eld. I detta liknar de mycket

1930-talets unga nazister, som i sin vilseförda naivitet trodde att kriget verkade på ett folk som ett renande stålbad. För det hade de fått lära sig i sina trosskrifter.

Inte heller tycks vår tids revolutionsromantiker inse att lag och ordning är särskilt livsviktiga just för dem, som de — helt riktigt — först och främst vill hjälpa, nämligen de fattiga och svaga. Det genomgående draget i alla demokratiska och därmed humanitära rättsordningar är just syftet att skydda den svage. Därför blir det han som får lida först och mest när rättsordningen bryter samman.

Mänsklighetens enda bräckliga hopp om ett fortsatt framstegsarbete, vars primära syfte över allt måste vara att förbättra just de fattigas och svagas ställning, ligger i att fredens och den lagbundna ordningens krafter segrar över revolutionsromantikerna.